

Pondelok 6. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 6.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: útecha z
počúvania Ježiša; Božia blízkosť;
pokora a dôvera.

17.02.2025

NIEKTORÍ FARIZEJI sa často s Ježišom hádali. Pri jednej takejto príležitosti Ho pokúšali aj tým, že žiadali znamenie z neba. Hoci už pravdepodobne boli svedkami niekoľkých zázrakov, ešte neboli spokojní. Možno čakali na

velkolepejší prejav príchodu Božieho kráľovstva (porov. Lk 17, 20-21), alebo hľadali ďalšiu príležitosť, ako si toto nové znamenie zle vysvetliť.

Tento postoj kontrastuje s postojom apoštolov. Stačilo im byť s Ježišom a počúvať Ho, aby spoznali, že Božie kráľovstvo už prišlo. Keď po reči o Chlebe života mnohí z učeníkov prestali nasledovať Krista, svätý Peter v mene apoštolov povedal: „Pane, a ku komu by sme išli? Ty máš slová večného života. A my sme uverili a spoznali, že ty si Boží Svätý“ (Jn 6, 68-69).

Nepotrebovali veľké zázraky, aby v neho uverili: stačilo im to, čo počuli z jeho úst. Pre všetkých kresťanov boli Pánove slová vždy veľkou útechou, najmä keď sa čítali pri svätej Omši. Kňaz po ohlasovaní evanjelia pobožká knihu ako vyjadrenie lásky a uznania: to, čo je v nej napísané, pochádza zo Zjavenia. Kristus sa

svojím slovom sprítomňuje uprostred veriacich. „Liturgia je privilegovaným miestom na počúvanie Božieho slova, ktoré sprítomňuje spasiteľné skutky Pána, ale je aj miestom, kde sa uskutočňuje spoločná modlitba oslavujúca Božiu lásku. Boh a človek sa stretávajú v objatí spásy, ktoré vrcholí práve v liturgickom slávení“[1]. Môžeme prosiť Ježiša, aby sme vedeli počúvať jeho slová pri Omši s rovnakým nadšením a jednoduchosťou ako apoštoli.

NIEKEDY si môžeme podobne ako farizeji želať, aby Pán urobil veľkolepejšie znamenie, a to najmä vtedy, keď čelíme ťažkostiam. Vtedy cítime potrebu väčšej útechy, ktorá by nám pomohla žiť v tejto situácii pokojne. Vo Svätom písme a vo sviatostiach však už máme tie

znamenia, ktoré živia a rozniecujú našu vieru. Sú to privilegované spôsoby, ktorými nám sám Ježiš prichádza v ústrety, aby nám ponúkol svoju lásku a blízkosť.

„Sviatosti vyjadrujú a uskutočňujú účinné a hlboké spoločenstvo medzi nami, pretože sa v nich stretávame s Kristom Spasiteľom a prostredníctvom neho s našimi bratmi a sestrami vo viere. Sviatosti nie sú zdanlivé, nie sú to obrady, ale sú Kristovou mocou“[2].

Prijatie blízkosti, ktorú nám Pán ponúka vo sviatostiach, nás povedie k tomu, aby sme počúvali jeho hlas za každých okolností. On k nám prehovára „cez udalosti každodenného života, cez radosti a utrpenia, ktoré nás sprevádzajú, cez ľudí okolo nás, cez hlas nášho svedomia, túžiaceho po pravde, šťastí, dobre a kráse“[3]. Ježiš je vždy po našom boku, hovorí k nám a počúva nás. Istota, že s ním zdieľame

svoj život, nás oslobodzuje od obáv a napĺňa nádejou. „Čo na tom záleží, že máš proti sebe hoci aj celý svet so všetkou jeho mocou“, napísal svätý Josemaría. „Ty... vpred! — Opakuj si slová žalmu: *Pán je moje svetlo a moja spása. Koho sa mám báť?... Si consistant adversum me castra, non timebit cor meum* — Aj keby sa proti mne postavili šíky, nezľakne sa moje srdce“[4]. Môžeme si teda položiť otázku: Snažím sa zveriť svoje starosti do Ježišových rúk, najmä keď sa zúčastňujem na svätej Omši?

JEDNODUCHOSŤ APOŠTOLOV im umožnila vidieť v Ježišových zázrakoch a slovách znamenie jeho mesiášskeho poslania. Na druhej strane pýcha niektorých farizejov im bránila rozpoznať Ho. V skutočnosti, hoci Pán hovorí, že tomuto pokoleniu nebude dané žiadne znamenie,

pravdou je, že neskôr im bude ponúknuté iné znamenie: Kristovo vzkriesenie. Ani tvárou v tvár tomuto dôkazu sa však nevzdajú svojej nevery. Aj keď sa od strážcov dozvedeli, čo sa stalo (porov. Mt 28, 11-14), radšej sa držali svojich predstáv, ako by mali uznať svoj omyl. Tým sa naplnilo to, čo povedal predtým: „Ak nepočúvajú Mojžiša a Prorokov, neuveria, ani keby niekto z mŕtvych vstal“ (Lk 16, 31).

Ako napísal svätý Peter: „Boh pyšným odporuje, ale pokorným dáva milosť“ (1 Pt 5, 5). Pokora nám umožňuje uznať, že nie vždy budeme – ľudsky povedané – na túto úlohu stačiť, a dôverovať sile, ktorú nám dáva Pán. „Často používam príklad,“ hovorieval svätý Josemaría, „o prachu, ktorý vietor dvíha, aby na vrchole vytvoril zlatý oblak, pretože pripúšťa odlesky slnka. Rovnako nás Božia milosť vynáša vysoko a odráža v nás celý ten zázrak dobroty,

múdrosti, účinnosti a krásy, ktorým je Boh. Ak ty a ja vieme, že sme prach a bieda, že sme takmer nič, Pán dodá zvyšok. Je to úvaha, ktorá napĺňa moju dušu“[5]. Ježišovo srdce si nezískame v prvom rade svojimi dobrými skutkami, ale tým, že mu dovoľíme, aby naplnil náš život, a tým, že si uvedomíme dary, ktoré nám dal. Preto môžeme prosiť jeho Matku o pokoru, aby sme nekládli prekážky Božiemu pôsobeniu v našej duši, aby aj On mohol v našom živote konať veľké veci.

.....

[1] Benedikt XVI, *Audiencia*, 5-X-2005.

[2] František, *Audiencia*, 6-XI-2013.

[3] Svätý Ján Pavol II, *Príhovor*, 5-VI-2004.

[4] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 482.

[5] Svätý Josemaría, *Listy* 2, bod 4.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/pondelok-6-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/article/pondelok-6-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (10.04.2026)